

Írta: Amanda Waters

Igaz történet alapján, magyar átdolgozás

„Válaszd a jót, és légy boldog! Válaszd mindennap a jót!”
(Gyermekek énekeskönyve, 82.)

„Te vagy a fogó!” – mondta Andi. Megérintette az öccsét, majd elúszott onnan. Andi családja egy motelben lakott, amíg arra vártak, hogy beköltözhesse nek az új otthonukba. Vicces volt mikróban melegített raviolit enni ebédre. És majdnem mindennap úszkáltak a szálló medencéjében!

De azért a szállóban sem volt minden annyira jó. A szobájuk pont a motel vezetőjének irodája felett volt, ő pedig úgy vélte, hogy Andi és a testvérei túl hangosak. „Hogy adjam ki a szobákat, ha egyszer úgy hangzik, mintha egy elefántcsorda dübörögne a fejem fölött?” – kérdezte Apától.

Ebéd után Andi öccse, Áron, leugrott az ágyról, és puff, egy nagy dobbanással érkezett a padlóra. Andi összerándult és anyára sandított.

„Nincs ugrálás! Lábujjhegyen, gyerekek!” – mondta Anya. De már túl késő volt. Csöngött a telefon.

„Ó, jaj...” – gondolta Andi.

Anya vette fel. Andi hallotta, ahogy elnézést kér a motel vezetőjétől.

Anya vállai megereszkedtek, ahogy letette a kagylót. „Erik, Andi! – mondta. – Le kell fektetnem Áront és Emmát egy kis délutáni alvásra. Elvinnétek Krisztit és Danit sétálni?”

Ahogy kiléptek a szállóból és átvágtak a parkolón, Andi meglátott valami kicsi, barna tárgyat a földön.

Egy pénztárca volt. És pénz is volt benne!

„Nézd, Erik!” – szólt Andi, és magasra emelte a pénztárcát.

„Azonnal be kell vinnünk a motel vezetőjéhez” – mondta Erik.

Andi gyomra összeszorult. Miért kellene azonnal odavinniük? Nem adhatná le majd később Anya vagy Apa?

De Andi is tudta, hogy ez a helyes.

A gyerekek kinyitották az iroda ajtaját és bátortalanul beléptek. A motel vezetője rosszállóan nézett rájuk. „Öö, ezt a pénztárcát találtuk a parkolóban” – mondta Andi. Remegett a keze, ahogy letette a tárcát a pultra.

A pult előtt álló férfi odanézett. „Az enyém! – mondta, és gyorsan átnézte a tárca tartalmát. – És minden megvan! Köszönöm, gyerekek!”

Andi a motel vezetőjére pillantott, aki már egyáltalán nem rosszálló, hanem csillogó tekintettel nézett rájuk.

Miután kiléptek az irodából, Dani megkérdezte: „Ez egy varázstárca volt?”

„Miből gondolod?” – kérdezte Erik.

„Mert a morcos bácsiból vidámat csinált!”

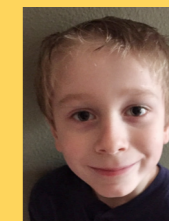
Erik megrázta a fejét. „Nem a pénztárcában volt a varázslat – felelte. – Azért volt boldog, mert azt tettük, ami helyes.”

Andi valami különlegeset érzett a bensőjében. Soha nem gondolta, hogy egy helyes döntés ennyire boldoggá teheti az embereket.

Néhány nappal később Andi elkísérte Apát, aki a heti lakbért ment kifizetni. A motel vezetője Andira mosolygott. Csak egyszer telefonált azóta, hogy megtalálták a tárcát, és akkor is csak azért, hogy köszönetet mondjon, amiért becsületesek voltak. Andi úgy érezte, mintha új barátja talált volna.

„Tényleg varázslatos, ha az ember a helyeset választja – gondolta Andi. Búcsúzóul odaintett a férfinak, aki visszaintegetett. – És tulajdonképpen nem is olyan morcos.” ■

A szerző az Egyesült Államokban, Nevadában él.

Tisztességesnek lenni

Az egyik nap a szünetben valaki elejtett egy aprópénzt. Felvettem, és először meg akartam tartani, de inkább odaadtam az

egyik tanító néninek. Jó érzés volt, mert a helyeset választottam. Megtanultam, hogy ha találsz valamit, ami nem a tiéd, azt még akkor se tartsd meg, ha nagyon tetszik, mert az lopás lenne.

Tyler B., 7 éves, USA, Oregon